

melse her i Landet, men det er alene paa-
lagt Domstolene ved Strafudmaalingen at
tage Hensyn til andetsteds udstaaet Straf.

Endvidere er der i Straffelovens § 81,
Stk. 2, hjemlet Domstolene Adgang til at
tillægge Straffedomme afsagt udenfor den
danske Stat samme Gentagelsesvirkning
som de her i Landet afsagte.

Derimod findes der ikke i dansk Lov-
givning nogen Bestemmelse, der hjemler
Adgang til Fuldbyrkelse af udenlandske
Straffedomme.

Dansk Rets Stilling er altsaa den, at
man i et vist, men dog ret begrænset Om-
fang, tager Hensyn til udenlandske, straffe-
retlige Afgørelser, hvorimod man ikke under
nogen Form yder Medvirken til Gennem-
førelsen af saadanne Domme.

Som et Led i Bestræbelserne for at
fremme Retsfællesskabet mellem Danmark,
Norge og Sverige har man fra svensk Side
rejt Spørgsmaal om, hvorvidt det ikke var
ønskeligt at søge gennemført en Ordning,
hvorefter en Straffedom afsagt i et af de
tre Lande uden videre skal være retsgyldig
og skal kunne fuldbyrdes ogsaa i de andre
Lande.

Med Henblik paa Indførelse af en saa-
dan Ordning har der i August Maaned 1946
været ført Forhandlinger mellem Delegerede
fra Danmark, Norge og Sverige. Under For-
handlingerne var der imidlertid Enighed
om, at der i al Fald for Tiden ikke var prak-
tisk Mulighed for gensidig Fuldbyrkelse af
Frihedsstraf.

Forholdet er i Øjeblikket det, at For-
merne for Frihedsstraf i de nordiske Lande
divergerer saa stærkt, at en Omregning af
de i de andre Lande idømte Frihedsstraffe
vilde støde paa betydelig praktisk Vanske-
lighed. Hertil kommer yderligere den Om-
stændighed, at man i Sverige for Tiden er
inde i Arbejdet paa en gennemgribende Re-
formering af det svenske Straffesystem,
hvorfor Tidspunktet for Indgaaelse af en
Overenskomst af denne Beskaffenhed vilde
være mindre heldigt. Derimod var der Enig-
hed om, at der var god Grund til allerede
paa nuværende Tidspunkt at søge gennem-
ført et Samarbejde mellem de 3 Lande med
Hensyn til Straffedomme i det Omfang,
disse træffer Bestemmelse om økonomisk
Sanktion, derunder Udredelse af Sagsom-
kostninger, og som Resultat af Forhand-
lingerne er der udarbejdet et Udkast til
Konvention mellem Danmark, Norge og
Sverige om Anerkendelse og Fuldbyrkelse
af Domme i Straffesager. Under 8. Marts
1948 er en i Overensstemmelse med Ud-
kastet udfærdiget Konventionstekst blevet

underskrevet af Repræsentanter for de tre
Lande. Konventionens Tekst er aftrykt
som Bilag til Lovforslaget.

Konventionens Hovedbestemmelse inde-
holdes i Artikel 1, hvori det fastslaas, at
retskraftige Domme i Straffesager og uden-
retlige Afgørelser og Vedtagelser af pøn-
al Karakter i en af de kontraherende Stater
skal have bindende Virkning og skal kunne
kræves fuldbyrdet i de andre Stater, for-
saavidt der ved disse Domme eller Af-
gørelser er truffet Bestemmelse om Bøder,
Konfiskation eller Sagsomkostninger.

Som anført i Stk. 1 gælder Konventio-
nen først og fremmest Domme i Straffesager
i Modsætning til Domme i borgerlige Sager,
der omfattes af Konventionen af 16. Marts
1932. Afgørende i saa Henseende vil det
være, om Sagen behandles i Strafferetsple-
jens Former. Saaledes vil en Sag, hvor der
alene er nedlagt Paastand paa Konfiskation,
falde ind under Konventionen, selv om der
ikke er rejt Spørgsmaal om Straf. Paa den
anden Side vil Straffesager, der i Danmark
er undergivet privat Forfølgning, falde uden-
for Konventionen.

Konventionen finder Anvendelse paa de
Tilfælde, hvor der idømmes Bøder, Kon-
fiskation eller Sagsomkostninger. Om nogen
gensidig Fuldbyrkelse af Frihedsstraf bliver
der saaledes ikke Tale, jfr. herved Bemærk-
ningerne foran. At der ved en Dom er idømt
Frihedsstraf udelukker dog ikke, at Kon-
ventionen kommer til Anvendelse, forsaavidt
og i det Omfang der tillige idømmes Bøde,
Konfiskation eller Sagsomkostninger.

Idømmelse af Erstatning omfattes af
Konventionen af 16. Marts 1932, ogsaa i
de Tilfælde, hvor Erstatningen fastsættes
under en Straffesag, og er i Overensstem-
melse hermed holdt udenfor Udkastet, jfr.
Artikel 1, Stk. 3.

I Stk. 1 udtales det dernæst, at Domme
af den nævnte Beskaffenhed har bindende
Virkning og kan kræves fuldbyrdet i de
andre Stater. Der tillægges herved saadanne
Domme egentlig materiel Retskraft. Dette
betyder, at en Dom, hvorved der er truffet
Bestemmelse om Bøde, Konfiskation eller
Sagsomkostninger, vil være til Hinder for,
at Domstolene i et af de andre kontraherende
Lande paany tager den samme Forseelse
under Paadømmelse med Henblik paa Idøm-
melse af henholdsvis Bøder, Konfiskation
eller Sagsomkostninger. Derimod udelukker
Konventionen ikke, at der, uagtet et straf-
bart Forhold er paadømt i det ene Land,
rejses Sag i et af de andre Lande med Paa-
stand om Iværksættelse af andre Sanktio-
ner end de ovenfor nævnte. Saaledes vil